

Χρήστος Διαμαντούδης

rejected.gr/interviews/diamantoudis

19/11/2019

Έχω μια αδελφή επτά χρόνια μεγαλύτερη, την Ελένη, που τον Σεπτέμβριο «πάτησε» τα τριάντα της χρόνια και είναι αρραβωνιασμένη. Μάλιστα, μετακόμισε από το κέντρο της Θεσσαλονίκης, και αυτή στις Συκιές, μαζί με τον αρραβωνιαστικό της. Με την αδερφή μου, ποτέ δεν μαλώσαμε, από μικρά παιδιά! Ούτε για παιχνίδια, όταν ήμασταν μικροί, ούτε ζήλιες είχαμε. Είμαστε δυο αδέρφια που φροντίζει ο ένας τον άλλον, από μικρή ηλικία μέχρι και σήμερα. Η αδελφή μου είναι μασέζ και έχει βαρυφορτωμένο πρόγραμμα. Υπάρχουν μέρες που μπορεί να μη μιλήσουμε στο τηλέφωνο, λόγω της δουλειάς, αλλά όταν θα τα πούμε είναι σα να μην χάθηκε ποτέ η «επικοινωνία». Ούτε για πέντε ώρες. Στην Ελένη έλεγα από μικρός τα προβλήματά μου, ό,τι με απασχολούσε, όπως και η ίδια έκανε το ίδιο, κι ας ήμουν ο «Βενιαμίν». Η Ελένη όταν ξεκίνησε το κάπνισμα, πρώτα το είπε σε μένα -που ήμουν και κατά πολύ μικρότερός της- και μετά στους γονείς μας. Στην πραγματικότητα, δεν είχε κάτι να φοβάται γιατί και οι δυο γονείς καπνίζουν. Είμαι ο μοναδικός στην οικογένεια που δεν καπνίζει. «Ξέφυγα» λόγω αθλητισμού! Η Ελένη είναι ανοργάνωτη σε βαθμό όμως να ξέρει τι της γίνεται. Αυτό το «ζηλεύω» σε εκείνη. Εγώ είμαι φουλ οργανωτικός άνθρωπος και δεν μπορώ να έχω αυτή την «ελευθερία».

Οργανωτικός ήμουν από μικρός. Ξεκίνησα tae kwon do από τα τέσσερά μου χρόνια. Το ζήτησα από μόνος μου. Δεν «με πήγαν» οι γονείς μου. Κι έτσι «παντρεύτηκα» την πειθαρχία μέχρι τις αρχές Λυκείου. Είχα δοκιμάσει και ποδόσφαιρο και μπάσκετ, τα άφηνα όλα, το tae kwon do «το κρατούσα». Στο tae kwon do γυμνάζεις το σώμα δίχως να βαριέσαι, είναι μια πολεμική τέχνη που σου μαθαίνει να αμύνεσαι. Σου μαθαίνει να συμπεριφέρεσαι σε επικίνδυνες καταστάσεις...δεν το λένε τυχαία πολεμική τέχνη. Το tae kwon do, μετά την πειθαρχία, μου έμαθε να εκτιμώ την περίσταση και την κατάσταση. Ο δάσκαλός μου έλεγε «εσύ δεν θα ξεκινήσεις ποτέ ένα καβγά έξω» -αν μάθαινε κάτι τέτοιο, έλεγε σε μαθητές του «δε θα έρθεις για μία εβδομάδα στο μάθημα». Ήταν αρκετά

αυστηρός σε αυτό το θέμα...υπήρχαν «τιμωρίες». Στο tae kwon do μας μάθαιναν το πώς θα φερόμαστε και εκτός μαθήματος. Το tae kwon do δεν είναι «να σου μάθω πώς δέρνουν», αλλά πώς φέρεσαι στη καθημερινότητά σου. Είναι μια πολεμική τέχνη που σου παρέχει και παιδεία.

Το tae kwon do είναι μια πολεμική τέχνη που σου παρέχει παιδεία.

Αν η άμυνα είναι η καλύτερη επίθεση; Όχι πάντα! Είναι ανάλογα τον αγώνα, στο tae kwon do το θέμα είναι να εκτιμήσεις τον αντίπαλο, για το πώς θα λειτουργήσεις στο παιχνίδι σου. Νομίζω και στη ζωή το ίδιο ισχύει. Υπάρχουν φορές που λειτουργώ ως άνθρωπος παρατηρώντας «περιφερειακά» κι είναι κι άλλες, που είμαι «κάθετος», σχεδόν απόλυτος. Συνήθως, είμαι πιο αμυντικός, πιο «ήρεμος» τύπος. Δεν μου αρέσουν οι εντάσεις. Το μόνο που παθαίνω είναι σπάνιες «εκρήξεις». Αν με πειράξεις πάρα πολύ, θα «επιτεθώ», αλλιώς δεν θα ασχοληθώ. Στον καλλιτεχνικό χώρο δεν ασχολούμαι με άσχημα σχόλια ή «παγίδες» για τις οποίες γίνεται «μπίρι-μπίρι», γιατί έχω οικογένεια, φίλους, Γιώργο, ασπίδα που με στηρίζουν.

Ο μπαμπάς μου, ο Χάρης, είναι ταχυδρόμος και η μαμά μου, η Λίνα, είναι συνταξιούχος - υπήρξε γραμματέας σε Σχολή Χορού. Και οι δύο με στήριξαν όταν αποφάσισα να ασχοληθώ με το θέατρο. Στις Συκιές υπάρχει πολιτιστικό κέντρο όπου κάθε χρόνο γίνεται μια μαθητική συνάντηση, με εμψυχωτές σε ομάδες σχολείων που ανεβάζουν μία παράσταση. Στην Έκτη Δημοτικού πρωτοπήγα και συνέχισα μέχρι τη Β΄ Γυμνασίου. Και ενώ το μυαλό μου στο Λύκειο «το έχω» για να ασχοληθώ επαγγελματικά με το tae kwon do, όπου ουσιαστικά κάνω πρωταθλητισμό και έχω αρκετές νίκες και επιτυχίες, στη Γ΄ Γυμνασίου έχω ένα τραυματισμό στο γόνατο σε φιλικό αγώνα που κέρδιζα και δημιουργείται πρόβλημα σε χιαστό μηνίσκο. Ένα μήνα μετά το ατύχημα, τηλεφώνησαν στο δάσκαλό μου, να κατέβω στην Αθήνα, για το Πανευρωπαϊκό Πρωτάθλημα, με την Εθνική. Όντας τραυματισμένος, ο δάσκαλος μου τους ενημερώνει ότι είναι ανέφικτο, καθώς βρισκόμουν σε αποκατάσταση. Αυτή η περιπέτεια με το γόνατο προς αποκατάσταση, κράτησε έξι μήνες. Και έπειτα, αφού ο γιατρός μου συνέστησε να μην ξαναασχοληθώ με το tae kwon do, εγώ συνέχισα, το tae kwon do ήταν η καθημερινότητα

μου, αν και είχα τη φοβία, κατά τη διάρκεια των αγώνων να μην ξαναχτυπήσω. Οπότε, για το μηχανογραφικό σκεφτόμουν να δηλώσω σχολές ΤΕΦΑΑ ή Φυσικοθεραπείας. Ταυτόχρονα, εκείνη τη χρονιά, γνώρισα την Ιωάννα Γεωργαντά που μου «πετάει το ζαχαρωτό» να δώσω εξετάσεις στο Κ.Θ.Β.Ε.. Αρχικά, της λέω ένα «θα δούμε»...μα στην Γ' Λυκείου επανέρχεται με την πρόταση η Ιωάννα. Τελικά, δήλωσα το Τμήμα Θεάτρου όπου και πέρασα. Η Ιωάννα, για τρίτη φορά, μου επαναφέρει την προτροπή της και δίνω εξετάσεις στο Κ.Θ.Β.Ε.. Δίνω στην α' φάση και παράλληλα έχω κανονίσει διακοπές με τους φίλους μου στον Αρμενιστή. Φεύγω για διακοπές, μόνο δυο μέρες, καθότι με παίρνουν τηλέφωνο ότι πέρασα στη β' φάση. Τα μαζεύω από Χαλκιδική, επιστρέφω Θεσσαλονίκη, ετοιμάζομαι και δίνω. Την μέρα που βγήκαν τα αποτελέσματα κοιμόμουν στο σπίτι, όταν ο Νίκος Τσολερίδης μου τηλεφωνεί και αρχίζει με χαρά να μου φωνάζει: «πέρασες»!

Μία παράσταση, δύο σεζόν, τρεις ρόλοι: "Υπηρέτης δύο αφεντάδων".

Στα χρόνια της Δραματικής Σχολής με βοήθησε ότι δεν βρήκα χρόνο να αφεθώ (διακοπές κ.λ.π.), όπως και η πειθαρχία που είχα μάθει από το taekwon do. Στο τμήμα ήμουν ο μικρότερος ηλικιακά. Τα πρώτα χρόνια κατάλαβα ότι έχω να ρίξω πολύ διάβασμα και να κάνω δουλειά με τον εαυτό μου. Κοιμόμουν ελάχιστα, αλλά είχα σύμμαχο τον ήδη καλά αθλούμενο οργανισμό μου. Χορός, πιάνο, αυτοσχεδιασμοί, όλη μέρα κι όλη νύχτα, δίχως να γκρινιάζω ή να παραπονιέμαι. Εκείνα τα χρόνια, το μόνο που φοβόμουν ήταν να μη χάσω τους φίλους μου, γιατί δεν τους έβλεπα. Και αυτό με στεναχωρούσε. Οι φίλοι μου, κανόνιζαν έτσι το πρόγραμμα τους, ώστε να βρισκόμαστε μια φορά την εβδομάδα. Κι αυτή ήταν η «έξοδος κινδύνου» μου. «Μισή μπύρα» κάθε Δευτέρα!

Ξεκίνησα φιγκυράν στην «Αγγέλα» του Σεβαστίκογλου κι έπειτα στο «Τρίτο Στεφάνι» του Ταχτσή. Δύσκολα ωράρια τότε...θυμάμαι να φεύγουμε από το θέατρο με τον συμφοιτητή μου, Γιάννη Καράμπαμπα, λίγο πριν τα μεσάνυχτα. Έξι ώρες ύπνου για τρία χρόνια, δίχως ίχνος προσωπικού παράπονου. Ένα μήνα πριν κάνει οντισιόν ο Τάκης Τζαμαργιάς για τα «Ορφανά», έχω ένα ατύχημα με το μηχανάκι και σπάω την κλείδα μου. Ήταν ένας ρόλος-πρόκληση, μόλις έχω βγει από τη Σχολή και για την οντισιόν πηγαίνω με...περιορισμένες σωματικές κινήσεις. Λίγες μέρες μετά, μου λένε στο Κρατικό να τηλεφωνήσω στον κ.Αναστασάκη γιατί θέλει να μου ανακοινώσει ότι θα είμαι στα «Ορφανά». Από εκεί και πέρα, ξεκίνησαν έξι μήνες προετοιμασίας, όπου ήμουν μέσα στο άγχος, διαβάζοντας κάθε μέρα, όλη μέρα, το κείμενο. Φοβόμουν και άδραξα από την εμπιστοσύνη που μου έδειξε ο Τάκης Τζαμαργιάς, όταν ξεκινήσαμε τις πρόβες. Μπορώ να σου πω ότι «κώλωνα» κάθε βράδυ πριν την παράσταση. Ποτέ δε θεώρησα κάτι αυτονόητο ή δεδομένο. Οφείλω βέβαια να πω, ότι οφείλω τόσο στον Χρίστο Στυλιανού, όσο και στην Ελένη Θυμιοπούλου ότι «μου έδωσαν χώρο». Είναι βασικό να ξέρεις σε μια παράσταση για τρεις, ότι οι άλλοι δύο σε στηρίζουν. Ότι δεν είναι εκεί για να μου τραβήξουν το χαλί κάτω από τα πόδια.

Την προσωπική επιτυχία των «Ορφανών» δεν την καταλάβαινα το πρώτο διάστημα. Έπειτα, σιγά-σιγά το ένιωθα, ότι κάτι καλό συνέβαινε. Νομίζω «δεν ξέφυγα» σαν χαρακτήρας από την επιτυχία. Δεν πήραν τα μυαλά μου αέρα. Σαν άνθρωπος είμαι «με τη μπάλα χαμηλά». Από μικρός ακόμη, στο tae kwon do, θυμάμαι να γυρνάω στο σπίτι κι ο πατέρας μου να λέει «παιδί μου, δεν πειράζει αν σήμερα κέρδισες ή έχασες, συνέχισε να δουλεύεις». Έτσι είχα ισορροπίες εκτός θεάτρου, και δεν βρέθηκα με την έπαρση «αγκαλιά».

Οι κολλητοί μου είναι οι σπουδαίοι άνθρωποι της καθημερινότητάς μου...ο Αθηνογένης, ο Άνθιμος, ο Χάρης, ο Γιώργος, ο Θανάσης κι ο Σπύρος. Οι φίλοι μου είναι τόσο διαφορετικοί και τόσο ίδιοι! Ο καθένας μας έχει τις παραξενιές του, αλλά πάντα τα βρίσκουμε! Τα καλοκαίρια, σχεδόν πάντα, πάμε μαζί διακοπές. Κορίτσια δεν μπαίνουν στην παρέα! Αν και οφείλω να ομολογήσω δημόσια, ότι η κοπέλα μου, η Αργυρώ, πρόσφατα, μπήκε δυναμικά στην παρέα! Με ένα βλέμμα συνεννοούμαι με τους φίλους μου. Λέμε λιγότερα σε λόγια και ταυτόχρονα «λέμε» τα πάντα με τα βλέμματα!

Μία παράσταση, δύο σεζόν, τρεις ρόλοι: «Υπηρέτης δύο αφεντάδων», όπου και παίζω αυτό το διάστημα στο Βασιλικό Θέατρο! Είναι ένα έργο που αγαπώ και σαν ηθοποιός αισθάνθηκα μια προσωπική εξέλιξη, καθότι ο σκηνοθέτης μας, ο Μιχάλης Σιώνας, μου έδειξε το δρόμο σε πράγματα που μου είχε πρωτοδιδάξει, ο ίδιος, στη Σχολή. Σε αυτή την παράσταση, ειλικρινά γουστάρω που είμαι με αυτή την ομάδα! Με αυτό το θίασο. Από εκεί και πέρα, ξεκινήσαμε πρόβες για το «Μεγαλοπρεπή Κερατά» σε σκηνοθεσία Ελεάνας Τσίχλη, στο Κ.Θ.Β.Ε.. Μετά τις γιορτές, θα έχουμε πρεμιέρα! Η Αθήνα με απασχολεί, με ενδιαφέρει, αλλά πρωτίστως θέλω να τελειώσω τις σπουδές μου στο Τμήμα Θεάτρου που πέρασα. Έχω μάθει ό,τι αρχίζω και να το τελειώνω. Έχω περάσει πάνω από τα μισά μαθήματα και θέλω να τελειώσω τη Σχολή. Δεν ξέρω πώς τα κατάφερα, αλλά γενικά έχω καλό βαθμό -πάνω από 7- και θέλω να δίνω μαθήματα, να τα περνάω με ανάλογο βαθμό, έτσι ώστε μετά τη Σχολή να κάνω ένα μεταπτυχιακό στο εξωτερικό. Με ενδιαφέρει το εξωτερικό! Μπορώ να σου πω, περισσότερο και από την Αθήνα!

Γιώργο, να σου πω τί είδα στο Netflix, τελευταία; Είδα και μου άρεσε το «Dark», το «Peaky Blinders», «Φιλαράκια»-κλασσική αξία πάντα, το «How I met your mother» που λόγω της εικοσάλεπτης διάρκειας και του «γεμάτου» προγράμματος που έχω, «κουμπώνουν» στο χρόνο μου. Στο Netflix είμαι πιο του light και της κωμωδίας, γιατί δεν θέλω να...πολυσκέφτομαι. Το καλοκαίρι πήγα στην Ίο με τους κολλητούς μου και στη Ρώμη με την Αργυρώ. Τι ρωτάς;...Ποια είναι η μεγαλύτερη «βλακεία» που έκανα με τους φίλους μου στην Ίο; Χμ...νομίζω που χόρευα μπαλέτο μαζί με τους φίλους μου, σε ένα από τα καλύτερα μαγαζιά της Ίου με πισίνα που βλέπει τη θάλασσα....Είμαστε παρέα που μεταξύ μας περνάμε καλά και δεν μας νοιάζει τι θα πούνε οι γύρω...Έπεφτε το ηλιοβασίλεμα και στο μαγαζί έβαλαν ένα τραγούδι αισθηματικό με βιολιά, για να «κουμπώνει» με τη συνθήκη, και εμείς για να το διακωμωδήσουμε, αρχίσαμε το... μπαλέτο! Ξέρεις τι μου αρέσει στο τέλος της μέρας να κάνω; Μόνος με τη μηχανή, μετά την παράσταση να κάνω βόλτα στην παραλία και να «ανεβαίνω» την πόλη, για τις Συκιές... Σου έδειξα το γατάκι μου, τη Συλβί, στο κινητό; Για κάτσε...

